

Sygn. akt II CSK 198/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w K.
przeciwko A. Oddział Terenowy
w G. Filia w Z.
o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt VI Ca 625/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżąca odwołała się do istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Istotne zagadnienie prawne polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepublikowane i z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Jego rozstrzygnięcie powinno wywierać istotny wpływ na wynik sprawy.

Powołanie się na przesłankę zawartą art. 3, 98⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Rozbieżność orzecznictwa musi dotyczyć kwestii mającej dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100.). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Skarżąca, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozpoczęła od przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Tymczasem, w skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd drugiej instancji. Przypomnieć też należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Przede wszystkim skarżąca przeoczyła wiążące Sąd Najwyższy ustalenie, że zawiadomienie pisemne zawierające propozycję zmiany umowy dzierżawy w zakresie wyłączenia z niej 30% powierzchni użytków rolnych (art. 4 ust. i 2 ustawy o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1382) było wysłane pocztą w dniu 23 maja 2013 r. a doręczone w dniu 5 czerwca 2012 r,

niemniej nastąpiło to na skutek odmowy jego wcześniejszego przyjęcia przy doręczeniu dokonanym bezpośrednio przez pracownika Agencji J. S. w dniu 22 maja 2012 r.

Kodeks postępowania administracyjnego wśród sposobów doręczeń przewiduje doręczenie przez swojego pracownika. Jest to równoprawny sposób doręczenia wśród przewidzianych w art. 39 k.p.a. (por. np. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 4 czerwca 2014 r., II GSK 1197/14, LEX nr 1467969). W tym wypadku odmowa przyjęcia pisma zrodziła dla skarżącej takie same skutki prawne jak jego doręczenie przez pocztę (por. np. wyrok Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego z dnia 8 maja 2007 r., VI SA/Wa 491/07, LEX nr 345964). W okolicznościach sprawy doręczenie wskazanego zawiadomienia skarżącej nastąpiło więc w dniu 22 maja 2012 r., a zatem w terminie. Z tego względu, wskazywane przez skarżącą przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie miały znaczenia dla wyniku postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).